

Filosofia si viata

Nu cred ca o sa gasesc vreodata raspunsul adevarat la anumite intrebari. Am diverse pareri care cu timpul se tot schimba datorita inaintarii in varsta ,datorita unei gandiri mai profunde si a unor analize mai exacte. Asta imi demonstreaza ca nu o sa am niciodata raspunsul adevarat pentru ca acesta poate ca nici nu exista ,sau poate ca eu nu vreau sa il vad ,dar oricum intrebarile in sine imi dezvolt gandirea si imi provoaca imaginatia si imi starnesc setea de cunoastere in asa fel incat sa caut aceste raspunsuri toata viata. Asa sunt eu ,si mai e lume ca mine ,mereu interesata sa afle “de ce e asa si nu altfel?”,”cine sunt si de ce nu sunt altfel?”,”care-mi este menirea si cum pot fi sigura ca nu e alta?” plus multe alte enigme de acest gen. Multi dintre noi prefera sa nu se mai gandeasca la toate aceste aspecte ale vietii. Oamenii devin comozi si prefera sa isi traiasca viata in rutina obisnuita fara sa isi mai puna aceste intrebari care necesita timp de gandire si ani de studiu pentru a consulta parerile tuturor marilor filosofi ai lumii.Majoritatea dintre noi prefera sa lase la o parte aceste intrebari si sunt sperati de existenta lor si de faptul ca un raspuns cert nu exista. In ceea ce priveste viata,existenta,scopul nostru pe Pamant,daca acesta exista,totul este relativ si numeroase teorii au iesit la lumina de cand e lumea si pamantul.Fiecare are o teorie a lui referitoare la rostul existentei umane si la modul cum am aparut.In zilele noastre lumea se bazeaza enorm de mult pe stiinta ,lasand filosofia pe un plan secundar,dar este dovedit ca fara filosofie stiinta nu poate aduce un raspuns concret si veridic la intrebari de genul “ce este omul?”.

Daca cineva m-ar intreba daca dupa parerea mea exista Dumnezeu si daca urmez fara sa pun nici o intrebare ritualurile crestine as raspunde asa:”nu stiu” si apoi “nu”. Nu pot sa afirm cu tarie ca Dumnezeu sau o forta care ne ghideaza viata si nu exista, pentru ca nu am certitudinea aceasta ,dar nu pot sa afirm cu tarie nici contrariul ,pentru ca totul este relativ si chiar daca nu au fost lucruri spectaculoase ,cred ca am avut parte de mici miracole.La intrebarea referitoare la ritualurile religioase,de orice fel ,as raspunde clar si repede “nu”,pentru ca acestea sunt produsul unor interventii politice chiar si au fost supuse schimbarii de numeroare ori de la aparitia lor si pana azi din diverse motive ,acest lucru lasandu-mi impresia ca nu sunt adevarate si nici relevante.

In fiecare zi ni se intampla lucruri care de care mai spectaculoase sau deopotriva traim intr-o rutina enervanta. Acestea ne forteaza sa gandim totusi ca lucrurile se intampla cu un sens si ca cineva ne ghideaza viata . In acest fel gasim un vinovat pentru problemele care ne inconjoara. In zilele noastre omul obisnuit isi aduce aminte de filosofie doar in momentele foarte grele din viata.Atunci isi pune intrebarea daca viata merita sau nu traita cand atatea necazuri exista si doar putina fericire,daca exista un Dumnezeu sau o fiinta care il protejeaza sau daca viata noastra are un sens si toate se intampla intr-o anumita ordine a firii.

O dilema care in opinia mea trebuie aprofundata ar fii:binele si raul;de fapt e ca si cum ai spune:adevar si eroare.Exista o diferenta destul de mare intre aceste dileme existentiale.Ce rost are binele fara adevar?Ce rost are raul fara eroare?Intrebari ce necesita gandire si multa toleranta din partea subconstientului.De fapt aceasta toleranta are o anumita limita,ce desparte gandirea rationala de incercarile omului de a scoate la lumina cat mai repede aceste raspunsuri.Teoretic,binele si raul face parte din existenta fiintei umane dar practic,binele si raul este arata de fiecare individ zilnic sau ponderat.NU putem afirma ca suntem buni dar nu putem afirma nici ca suntem rai;nu

avem o precizie in aceste afirmatii fara logica si neadevarate. Bunatatea consta in bunavointa fiecaruia, in starea de spirit aflata la nivelul inalt al dorintei de a face bine si de a ajuta la imbunatatirea vietii. Nu putem afirma ca am facut un bine, deoarece binele stiut se poate transforma sau poate fi conceput ca un bine interesat. Orice bine are un scop, orice scop insa primeaza ideea necunoscutului.

Iesind din sfera bunatatii, sa parcurgem putin sfera adevarului, o ramura a bunatatii. Adevar sau adevarata este acea propozitie sau inlantuire de propozitii al carui sau al caror continut poate fi verificat si confirmat prin observatie, prin experienta, sau prin demonstratie logica.

Minciuna este o afirmatie contrazisa prin experienta, prin observatie sau argumentabila ca falsa. Am putea spune ca minciuna caracterizeaza personalitatea iar adevarul realitatea, in sensul ca personalitatea poate produce afirmatii confirmabile sau infirmabile, cu privire la realitate, dar reflectare realitatii in individ, este un adevar. Uneori suntem sub impulsul unei minciuni, dar multi dintre noi cedeaza. De sa mint cand pot spune adevarul? Oare e bine ce am facut? Sunt intrebari ale subconstientului nostru ce traveseaza un drum lung pana a-si afla o certitudine raspunsul. Preferabil ar fii sa nu se ajunga la punerea acestor intrebari dar asta s-ar intampla in plan fictiv, deoarece realitatea este alta. Deseori recurgem la minciuni, fie ele de o intensitate mare, fie mai mici, pentru a ne salva sau pentru a scapa dintr-o problema; neconstientizand de fapt ca ne aprofundam in acea stare de neliniste, starea de a nu fii descoperiti.

Adevar sau minciuna, bun sau rau, sunt termeni ce ne definesc viata. Este inevitabil sa nu simtim pe propria piele acesti termini, care unora le sunt familiari iar altora complet straini. Asa cum spunea si E. Cioran: "Nu stiu ce e bine si ce e rau; nu stiu ce e permis si ce nu e permis; nu pot condamna si nu pot lauda" Ei bine aceasta afirmatie, facuta fara sens capata o logica daca suntem capabili de a o aprofunda. Omul nu este capabil de a face diferenta dintre bine si rau, dintre cunoscut si necunoscut; el incearca sa perceapa toate trairile ca fiind niste legi... nu personalizate, ci impuse. Unde vom ajunge oare daca, noi oamenii, in lumea noastra, in lumea oamenilor, traim dupa anumite legi? De ce nu suntem capabili sa ne facem propriile legi? De ce nu putem spune: "faptul ca exist eu dovedeste ca lumea n-are nici un sens"? In ce fel putem gasii un sens in framantarile unui om, daca la acel om este aplicata cu vointa lui, legea suferintei? Cum putem ajuta un astfel de om daca el singur isi caracterizeaza viata ca fiind un neant al suferintei si al supunerii? Asta este natura evolutiei umane, a vrea mai mult si mai mult. Problema se iveste nu in culmea ambitiei ci in culmea lipsei acestuia. Când nu ai o ambitie nu te lasi atins de nimeni si de nimic.

In filozofie nu e bine sa te dai ca exemplu, ci sa generalizezi, asta este una dintre opiniile mele referitoare la aceasta materie sau mai bine spus la aceasta parte obligatorie din viata noastra. Aceasta parcurgere prin viata, are un anumit scop; scopul mortii, scopul retrairii unor anumite senzatii, scopul de a termina ce am inceput? Pana la urma tot la aceasi intrebare provizorie ajungem: ce este viata si ce vrea de la noi? Omul nu stie, omul traieste intr-o democratie continua, fara a-si legaliza propriile convingeri. "Cunoasterea adevarata este cel mai mare intuneric" o afirmatie destul de logica pt aceia dintre noi ce cred in taria de caracter. Este un adevarat chin sa incerci sa te de descoperi, sa ti cunosti framantarile, sa ti lasi frica sa iasa din tine cand ai nevoie de ea, sa ti lucrezi subconstientul cand incerci sa aprofundezi subiectivitatea vietii. Sunt multe astfel de momente, dar putine sunt gandirile ce duc intr-o ambianta placuta asupra vietii. Dupa parerea mea sunt multe de discutat in cadrul problematicii filozofice a fiecarui om in parte, dar rezumatul unei astfel de teorii ne poate conduce la: sa urmam cursul normal al vietii; dar care este acest curs si la ce duce el? Nu trebuie

decât să analizăm judecata ce o enunță oamenii asupra legalității acțiunilor lor și vom afla că, orice ar obiecta înclinațiunea, totuși rațiunea lor, incoruptibilă și constrânsă prin sine însăși, leagă, într-o acțiune, maxima voinței totdeauna de voința pură, adică de sine însăși ea considerându-se pe sine ca fiind practica. Aceste legi ce primează la rândul lor anumite învățături, au ca scop final ratinua practica. O rațiune ce constă în baza fericirii. Ani de-a rândul fericirea a reprezentat o problemă de studiu a filozofiei. Există mai multe crezuri despre fericire. Uneori ea este concepută ca o idee foarte înaltă, un ideal îndepărtat, deasupra puterilor noastre de a o dobândi; adevărata fericire nu ar fi posibilă în timpul acestei vieți; dar dacă nu am suferi, nu am putea fi fericiți, pentru că necunoscând durerea, cum am putea afirma că stim ce este bucuria?... Dacă ne "eliberăm" de toate condițiile durerii sufletești, pentru a nu mai suferi, ce bine ne-am făcut? Putem trăi fără să stim ce este durerea sau un zămbet după o noapte de lacrimi? nu..nu putem pentru că rațiunea noastră de a fi constă în durere și în fericire, în egală măsură. Oare am putea trăi fără acel sentiment ce ne așteaptă după o dezamăgire sau după o cadere?

Putem asocia iubirea cu fericirea? Da. Atâta timp cât cel care iubeste nu confundă dragostea cu delirul devastator al posesiei, care, în ultima instanță aduce suferințele cele mai cumplite. Nu putem afirma ceva cu certitudine despre fericire, doar că omul fericit este acela ce trăiește impacat cu ideea propriului destin.

O altă problemă a percepției vieții ar fi tragedia sau durerea semenilor noștri. Auzim zilnic de violența strădala, dar nu-i dăm atenție până când noi înșine sau cineva drag nouă devine victima unei crime violente sau agresiuni fizice strădale. Nu realizăm și nu suntem capabili de a constientiza raul din jurul nostru până când nu simțim noi acel rău. E bine de știut că nimeni nu are dreptul să te desconsideră, să-ți ranească sufletul, să te lovească fizic sau să-ți limiteze libertatea și drepturile. În gândirea comună există ideea că se poate vorbi de violență doar atunci când se manifestă fizic. Violența se poate manifesta la fel de bine și în plan psihologic, dar deoarece nu lasă urme vizibile, acest tip de traumă este deseori ușor de ignorat.

Orice individ poate deveni delincvent dacă i se oferă ocazia sau dacă circumstanțele îl îndeamnă spre actul infracțional. Acțiunea delincvenței permite obținerea anumitor avantaje mai repede și mai ușor decât prin respectarea legii, ceea ce îl determină pe individ să comită acte anti-sociale decât să rămână onest.

Ma întreb de ce uneori filozofia este asociată cu viața? Sau de ce întrebările legate de mentalitatea și sufletul nostru sunt asociate cu filozofia? Este o materie sau este o parte a vieții noastre ce trebuie înțeleasă și urmată? Este o altă lege a firii omenești ce trebuie împartită în capitole pentru a fi deslușită? Nu suntem capabili de a înțelege binele și de a uita raul, nu putem da un înțeles necunoscutului, nu avem dreptul la o limită impusă, nu putem da la o parte partile fundamentale ale existenței noastre, deci nu putem ști ce e viața.

Atâtea dezbateri ar putea fi incluse în aceste rânduri dar până când și de ce? Sunt un simplu om ce-și acceptă viața, bună sau rea, e dreptul meu să o percep cum vreau. Argumentarea unor idei se face pe baza simțurilor, de aceea susțin ideea de aprofundare în sfera vieții și teoria de bază a filozofiei: nu încerc să înțeleg rostul vieții și nici să îl schimb.